

Έρωτας, μαθηματικά και επανάσταση από την Ομάδα Σημείο Μηδέν

Ιωάννα Λιούτσια

2015

Μετά τις επιτυχημένες παραστάσεις του Βούτσεκ πέρσι την άνοιξη στην πόλη μας, η Ομάδα Σημείο Μηδέν, επιστρέφει στην Θεσσαλονίκη και συγκεκριμένα στο θέατρο Αυλαία με την θεατρική παράσταση ΕΜΕΙΣ. Πρόκειται για την σκηνική παρουσίαση, σε πρώτη παγκόσμια παρακαλώ, του ομώνυμου μυθιστορήματος του Ρώσου Γιεβγκένι Ζαμιάτιν.

Το έργο, γραμμένο το 1921 και δημοσιευμένο το 1927, τοποθετεί τη δράση του σε ένα δυστοπικό μέλλον, περίπου 1500 χρόνια από σήμερα, όπου οι άνθρωποι έχουν γίνει αριθμοί, δεν υπάρχουν διαφορετικές χώρες και φυλές αλλά μόνο ένα κράτος, το Μονοκράτος κι όλα ελέγχονται από έναν και μοναδικό Ευεργέτη. Αυτό όμως δεν μοιάζει να είναι πρόβλημα για τους αριθμούς, που οικειοθελώς, έπειτα από τόσα χρόνια έχουν υποταχθεί σ' αυτόν. Ή μάλλον δεν μοιάζει κατάλληλη πια η λέξη "υποτάσσομαι" όσο η φράση ότι έτσι είναι εγγεγραμμένο στο λογισμικό τους – μυαλό τους. Χωρίς να είναι ρομπότ, έχουνε χάσει την ψυχή τους και την φαντασία τους. Και τι άλλο είναι η προσωπικότητα και η ατομικότητα; Έχουνε χάσει το Εγώ τους μπροστά στο ΕΜΕΙΣ. Ένα εμείς που γίνεται εγώ, το Εγώ του Ευεργέτη.

Παρακολουθήσαμε την παράσταση με ιδιαίτερη περιέργεια μπορώ να πω κι αυτό που είδαμε ήταν ένα παραμύθι για μεγάλους. Με την πρώτη είσοδό μας στην αίθουσα, καθώς αντικρύσαμε τα γεωμετρικά σχήματα, τα έντονα και αντιθετικά χρώματα κι έναν άνθρωπο να μας κοιτάει κατάματα σκεφτήκαμε ότι αυτό είναι το θέατρο. Κάτι άλλο. Κάτι έξω από αυτό που αφήσαμε μόλις πριν λίγο έξω απ' την πόρτα του θεάτρου, κάτι με μαγικές ιδιότητες.

Η αλήθεια είναι ότι είναι μια παράσταση που δεν βλέπουμε συχνά, τουλάχιστον στην Θεσσαλονίκη κι αυτός από μόνος του είναι ένας λόγος για να την παρακολουθήσει κανείς. Ένας άλλος λόγος θα ήταν για τις

ερμηνείες των ηθοποιών (Δαβίδ Μαλτέζε – και μεταφραστής του έργου, Ελεάνα Γεωργούλη, Έλλη Ιγγλίζ, Έβελυν Ασουάντ), ενώ ιδιαίτερος ξεχώρισε ο Δημήτρης Παπαβασιλείου που στον ρόλο του Ευεργέτη ήταν καθηλωτικά γλοιώδης και απεχθής, σαν τον γητευτή που γητεύει το φίδι ή μάλλον σαν το φίδι που γητεύει το θήραμά του.

Η σκηνοθεσία του Σάββα Στρούμπου ήταν μια καθαρή σκηνοθεσία, χωρίς περιττές φιοριτούρες και στολίδια, δημιούργησε μια ξεκάθαρη θεατρική δομή για το έργο και κατάφερε να ενορχηστρώσει τα διαφορετικά συστατικά στοιχεία της παράστασης σ' ένα ενιαίο σύνολο. Ακόμη κι αν κάτι δεν θα συμφωνούσε με την προσωπική μας αισθητική, αυτό που έκανε ο Στρούμπος ήταν δυνατό γιατί έδειχνε να πατά σε σίγουρα θεμέλια. Να αποτελεί συγκεκριμένη πρόταση και οδό.

Εξαιρετική η σκηνική εγκατάσταση, και μέσα στο πνεύμα της παράστασης ασφαλώς αφού την επιμελήθηκε ο ίδιος αλλά και ιντριγκαδόρικη για το μάτι του θεατή.

Για τα κοστούμια της παράστασης που επιμελήθηκε η Airam Μαρία Παπαδοπούλου, πιστεύω πως θα μπορούσαν να "γράφουν" ακόμη περισσότερο, εναρμονισμένα με τη γενικότερη σκηνική παρουσία. Τα παιχνίδια των φωτισμών που έπαιζαν επάξια τον ρόλο τους επιμελήθηκε ο Κώστας Μπεθάνης.

Τελικά, είναι μια παράσταση που αξίζει να δει κανείς για πολλούς λόγους, αρχής γενομένης από το κείμενο που βρίθει μεγάλων αληθειών και σίγουρα αφορά την εποχή και την καθημερινότητά μας πολύ περισσότερο από άλλα έργα / παραστάσεις που πλασάρονται ως επίκαιρα και διαχρονικά. Αυτό όμως είναι μια άλλη συζήτηση.

ΕΜΕΙΣ, λοιπόν, από την Ομάδα Σημείο Μηδέν γιατί..."τα Μαθηματικά κι ο Θάνατος είναι η μόνη Αλήθεια".